

Универзитет у Београду - Електротехнички факултет

Рачунарска графика 2

Семинарски рад

ТЕМА РАДА

Студент: Име, презиме, број индекса

Апстракт: укратко (100-150 речи) описати тему рада и њен значај. Битно је да читалац на основу апстракта може да извуче суштину рада: шта ће у раду прочитати, да ли постоје неки конкретни резултати, мерења, имплементација, итд. У апстракту се не цитира литература.

Садржај

1. Увод	1
2. Проблем	2
3. Преглед постојећих решења	3
3.1. Решење 1	3
3.2. Решење 2	3
3.3. Решење 3	3
3.4. Решење 4	3
4. Имплементација или анализа решења	4
5. Закључак	5

1. Увод

Увод треба да уведе читаоца у причу: да укратко објасни контекст у којем се "креће" рад, да наговести који проблеми постоје и зашто је битно њихово решавање. Увод треба писати тако да читалац буде заинтересован да прочита остатак рада, али без икаквих залажења у техничке детаље решења. Дужина увода треба да буде 1 до 2 стране.

Литературу треба реферисати у раду тако што се у угластим заградама наведе редни број ставке у литератури: [број]. Бројеви морају да иду растуће, тако да се као прво реферисање увек појави [1], затим [2], итд. Алтернативно, литературу треба сортирати алфабетски, по првом аутору, а у референцама треба ставити првих неколико слова презимена аутора и годину када је ставка из литературе публикована. На пример, ако је аутор John Smith, онда референца гласи [Smi2014]. Ако су постојале две публикације у истој години од истог аутора, или ако неки други аутор има исто презиме, онда треба разликовати суфиксом а, b, c, итд. Други начин (презиме аутора) је једноставнији да се спроведе и једноставније су исправке након додавања нове референце.

Последњи пасус увода треба да читаоцу изложи структуру остатка рада. Обично се пише нешто попут: "Остатак рада организован је на следећи начин. У поглављу 2 биће изложен проблем разматран у овом раду. У поглављу 3 биће ... У закључку су резимирани најважнији детаљи рада."

2. Проблем

У овом поглављу треба написати који проблем је разматран. Треба ићи до детаља (за разлику од увода који само упућује читаоца) и треба поново назначити и елаборирати значај решавања проблема. У случају да се у домену проблема користи несвакидашња терминологија, требало би је увести одмах на почетку поглавља (рецимо одељак 2.1), а затим наставити са образлагањем проблема (одељци 2.2, 2.3 итд). Дужина овог поглавља треба да буде 2-3 стране.

У овом поглављу не треба писати о томе како је проблем решен. Поглавље искључиво служи томе да се читалац упуту у изазове које крије област из које је рад.

3. Преглед постојећих решења

У овом поглављу треба укратко, али са што је више релевантних детаља, описати решења која су доступна у отвореној литератури. Битно је да читаоцу буду јасне предности и мане сваког решења, као и да може да стекне утисак о сложености њихове имплементације. Један од приступа је да се решења наводе хронолошки, у редоследу објављивања, јер обично касније објављена решења решавају проблеме уочене у оним раније објављеним. Други приступ јесте да се решења поделе у категорије према могућностима, ефикасности, употреби меморије – зависно од домена проблема. На крају поглавља треба да постоји посебан одељак у којем ће сва решења бити наведена у једној табели, где су у врстама табеле наведени називи решења, а у колонама њихове могућности. За свако решење треба у пресеку са одговарајућом колоном ставити неки симбол (на пример "+") као знак да дато решење поседује дату особину. Треба навести само најзначајнија постојећа решења. Обим није ограничен, али не би требало наводити све разматране радове, већ се одредити за неколико најважнијих и најрепрезентативнијих. Корисно је поменути и адекватно цитирати све разматране радове. Илустрације су добродошле, али нису обавезне.

Свака илустрација (слика) треба да има опис по формату

Слика 1. Опис слике 1...

који по правилу долази непосредно испод слике. Свака слика мора бити реферисана у тексту.

3.1. Решење 1

3.2. Решење 2

3.3. Решење 3

3.4. Решење 4

4. Имплементација или анализа решења

Ово је технички оријентисано поглавље у којем треба описати детаље имплементације или детаљну квантитативну и квалитативну анализу једног од решења разматраних у претходном поглављу. Имплементација не сме у целости да буде преузета из литературе (туђе готово решење није прихватљиво), али је прихватљиво да делови имплементације буду дословно преузети, уз адекватно цитирање свих извора. Слично, анализа изабраног решења не сме бити преузета из литературе, али је могуће користити објављене методологије и закључке.

У случају да постоји имплементација, потребно је укратко навести који језик је коришћен, које развојно окружење, колико линија кода, колико класа, да ли је коришћена нека спољна библиотека итд. У случају сложенијег решења, требало би дати и неке дијаграме (најмање класа, а по потреби пакета, интеракције итд) који илуструју текстуални опис. Такође, треба приказати најзначајнији део кода који представља суштину имплементације датог решења.

5. Закључак

У закључку треба укратко резимирати тему рада и најважније закључке. Затим треба дати правце даљег истраживања. Обим: 1 страна.

Литература

[1] Литература - књига: аутор, наслов, издавач, година издања.

[2] Литература – рад из часописа: аутор, наслов, назив часописа, број издања, година, стране.

[3] Литература – рад са конференције: аутор, наслов, назив конференције, место одржавања, датум.

[4] Литература – технички извештај: аутор, наслов, назив институције, година.

[5] Веб сајт (последњи приступ: *датум*)

[6] ...

или

[Aut2010] Author A, "Book title", Publisher, 2010.

[Bar2002] Benjamin Barker, "Paper title", Journal, 2002, pp:xxx-yyy.

[...]

Важно: свака ставка у списку литературе мора бити реферисана у тексту, на одговарајућим местима. У тексту не сме да се појави реферисање на ставку из литературе која не постоји. У литератури не сме да се појави ставка која није реферисана у тексту.